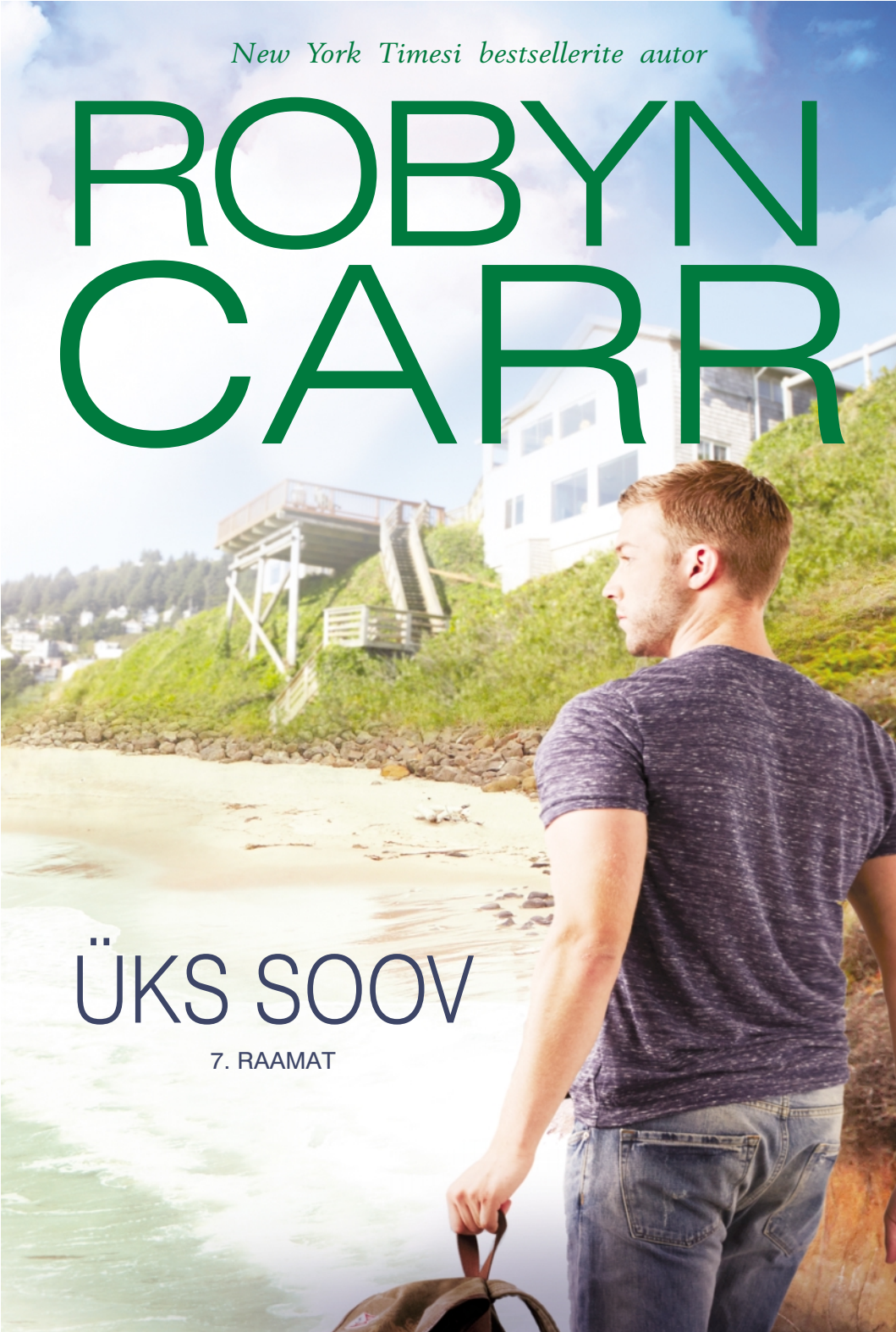

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

ÜKS SOOV

7. RAAMAT

Robyn Carr
One Wish
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Robyn Carr
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01305016
ISBN 978-9949-25-863-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Üks

Grace Dilloni lillepoes oli pärast jõulupühi väga vaikne. Tal ei olnud tellimusi täita, saadetisi kohale toimetada ja ta oleks olnud väga üllatunud, kui poe telefon üldse helisenud oleks. Suurem osa inimestest püüdsid jõuludest toibuda; paljud pered olid pühadeks ära sõitnud või võõrustasid külalisi.

Grace sõitis North Bendi, et varahommikul pisut uisutada, enne kui rohkem rahvast jääle tuleb. Iluuisutamistrenne jõuluvahelajal ei toimunud ja inimesed, suuremalt jaolt lapsed, kes tahtsid oma uusi uiske proovida, vallutasid jää päeva teises pooles. Grace armastas salaja hommikuti uisutamas käia. Tal oli liuvälja omaniku Jake Galbraithiga kokkulepe. Ta helistas mehele ja kui aeg oli sobiv, lubas Jake tal tund või paar uisutada, kuni nad uste avamiseks valmistusid. Jake ei tahtnud temalt raha võtta, aga Grace maksis talle ikkagi viiskümmend dollarit tunnis. Asi oli uhkuses.

Kui ta sisse astus, naeratas Jake talle ja soovis toredate uisutamist.

Grace tegi venitusarjutusi, seejärel astus tühjale jääle ja järgnes jääpuhastusmasinale, mis oli äsja töö lõpetanud. Ta tegi soojenduseks mõlemas suunas ülejelasõitu, tagurpidi

poolkaari, kaheksaid, piruette ja akseleid. Ta märkas, et Jake jälgib teda, nõjatudes käsivartega piirdele. Järgmiseks tegi Grace ettepoole ja tahapoole painutades täiusliku pääsukese. Ta sõitis paar tiiru ümber liuvälja, tehes vahepeal paar hüpet. Teda oli tuntud spagaathüppe poolest, mille käigus ta sõrmedega varbaid puudutas. Kui ta uuesti Jake'i poole vaatas, oli mees kadunud.

Äkitselt hakkas mängima muusika ja liuväli täitus palaga „Rhapsody in Blue”. Grace tegi liueldes pääsukest, käed välja sirutatud, sõrmed sirged, randmed nõtked. Ta nägi, et Jake oli tagasi tulnud ja jälgis iga tema liigutust. Ta tegi kahekordse akseli ja kukkus tagumikule. Grace tõusis püsti ja naeris endamisi. Ta liugles paar korda ümber platsi, proovis uuesti hüpata ja sai hakkama, aga see ei tulnud ilusti välja. Muusika muutus, kõlama hakkas teine Gershwini viis. Ta oli selle saatel tüdrukuna harjutanud, see oli tuttav ja mugav. Varased mälestused uisutamisest täitsid ta alati nostalgia ja mõnusa tundeaga. Need olid ajast enne seda, kui võistlemine tõeliselt ägedaks läks.

Grace oli tund aega jääl olnud, kui hakkas kõlama Alicia Keysi „Girl on Fire”, ja see sütitas temas midagi. See oli tema laul. *Tema* oligi otsekui tulesäde! Grace uisutas nagu võistlustel. Kui ta oli viisteist, tugevam, kuid samas ka kergem ja paindavam, oli tal tõeliselt hea hoog sees olnud. Ta märkas, et ka teised vaatavad teda – üks mees nõjatus harjavarrele ja jälgis teda, paar uisurendipunkti töötavat tüdrukut olid oma tegevuse katkestanud, et teda vaadata, jääpuhastusmasina juht toetas õla vastu piirdeklaasi, käed taskus. Kaks tundi möödus märkamatult. Grace aeglustas käiku ja läks jäält minema, kui ta kuulis uisutama tulnud inimeste hääli.

„Imeilus,” sõnas Jake. „Ma ei ole sind tükk aega näinud.”

„Pühade ajal on poes kiire,” ütles Grace. Ta püüdis pühapäeva hommikuti ikka jääll käia, aga viimane kuu oli pöörane olnud: pärjad, lauaseaded, kaks pulma ja aina rohkem läbi astujaid.

„Sa peaksid rohkem jääll olema. Mul on pikk nimekiri inimestest, kes otsivad head treenerit.”

Grace raputas pead. „Ma ei usu, et ma oleksin hea treener. Esiteks pole mul aega. Ja ma ei läheks kunagi sinna rattasse tagasi, isegi õpilastega koos mitte. Ma jätsin selle maailma seljataha.”

„Arvasin, et ühel päeval tunned sa ehk tagasi minemise vastu huvi, võib-olla mitte selleks, et ise võistelda, vaid treenerina. Arvan, et sa teeniksid puhtalt tänu oma nimele terve varanduse.”

„Ma jätsin oma nime ka seljataha,” tuletas Grace talle naeratades meelde. „Meil on kokkulepe.”

„Mina ei ole sõnagi kõssanud. Inimesed küsivad, kes see neiu on, aga mina ütlen vaid, et sa teed trenni ja palusid, et sinu nime ei öeldaks. Mõned arvavad ära ja tuleksid sind vaatama, kui neil oleks aimu, millal sa uisutamas käid. Jää tunneb sinust puudust. Sind uisutamas näha on nagu muusikat näha.”

„Hästi paned. Ma ei trenni enam. Ma veedan sama palju aega tagumikul kui uiskudel. Ma uisutan kohutavalt.”

„Sinu kõige hullem sooritus on parem paljudest parimatest sooritustest, mida ma näen. Ma olen sinust puudust tundnud. Ehk on sul uuel aastal rohkem aega.”

„Eks me näe.”

Grace võttis uisud jalast ja tõmbas UGGi saapad jalga. Mõnikord ta kahtles oma otsuses kõigele selg pöörata, sest ta

oli jääl nii õnnelik. Siis tuletas ta endale meelde, et kuigi paar tundi trenni on mõnus, oli võistleva iluuisutaja raske rutiin kurnav ja kohutavalt väsitav. Treenerina ei suudaks ta kunagi noori tüdrukuid tagant sundida nii, nagu teda sunniti.

Grace võttis välja sada dollarit, et tasuda kahe tunni eest üksinda jääl. Jake oli talle öelnud, et paneb raha erilisse stipendiumifondi, millega toetatakse noori olümpiale püüdlejaid, kes ei saaks muidu endale trenne lubada. Grace ütles, et talle sobib kõik, mida mees selle rahaga peale hakkab. Peaasi et ta teda ei reeda.

Uisuväljakult lahkudes mõtiskles Grace, et ta elu Thunder Pointis oli palju rahulikum kui võisteldes ja et ta oli vabaduse endale raskustega kätte võidelnud. Nüüd olid tal sõbrad, isegi kui nad ei teadnud, kes ta oli varem olnud. Vähemalt ei pidanud keegi teda traagiliseks või keeruliseks kujukse ega seostanud temaga ühte kõige kurvemat, kuid samas kõige võidukat lugu, mida iluuisutamisingkondades räägiti. Ta ei kujutanud endast mitte kellelegi ohtu, mitte keegi ei vihanud ega kartnud teda ega tundnud tema suhtes vastumeelsust. Mitte keegi ei nimetanud teda rikkaks mõrraks ega räpaseks valetajaks.

Loomulikult tundis ta mõnikord, et saladused koormavad teda. Jake Galbraith oli ta kohe ära tundnud. Tal pruukis vaid küsida, kui palju paar tundi üksinda jääl maksab, ja mees teadis kohe, kes ta on. Thunder Pointis ei olnud Grace sellest kellelegi teisele rääkinud.

Kaubikusse istudes nägi ta, et talle on kõnepostis sõnum. Ta kuulas selle enne parklast lahkumist ära. Sõnum oli Mihhaililt, tema endiselt treenerilt. Ta hoidis endiselt Grace'il pilku peal. Nad hoidsid ühendust. Sageli oli seda kõige lihtsam teha

lühikeste häälsõnumite abil, sest mees võis viibida ükskõik kus. „Soovin sulle rõõmsaid jõule,” lausus venelane. „Jäin vist üks päev hiljaks. Kui nii, siis sa ju saad aru küll.”

Grace ootas, kuni ta oli jõudnud tagasi oma väikesesse korterisse lillepoe kohal, enne kui tagasi helistas. „Arvasin, et oled mu täiesti unustanud,” ütles ta mehe kõneposti. „Mul *olidki* rõõmsad jõulud. Olin eile oma sõbranna Irise peapruutneitsi – just niimoodi ma päeva veetsingi. Ma ei ole kunagi varem pulmas käinud. See oli väike ja intiimne, ilus kogemus. Ja täna hommikul käisin uisutamas. Kukkusin kolm korda.” Seejärel matkis ta mehe aktsenti. „Mis ma oskan öelda? Olen täielik kääpard, kes pole trenni teinud.” Siis ta naeris, soovis talle parimat uut aastat ja jättis hüvasti.

Grace'i armastatud isa ja treener suri üsna ootamatult, kui Grace oli alles neljateistkümneaastane ja isa kuuskümmend. Tema ema, kunagine elukutseline iluuisutaja, reageeris sellele nii, et palkas veel parema treeneri, väga lühikese venelase, kellel oli tohutult hea maine ja kes pidi Grace'i tippu viima. Leinamiseks ei olnud aega, neil seisis ees suur töö. Mihhail Petrov oli karm, hiilgav treener ja nad tegid üheksa aastat koostööd. Treener oli olnud väga õnnetu tema otsuse peale mitte enam võistelda ja paar aastat käis ta peale, et ta spordi juurde naaseks. „Enne kui sa unustad kõik, mis ma sulle õpetasin!”

Grace'i ema Winnie Dillon Banks, kes oli ise teismelisena iluuisutamise ime olnud, oli rohkem kui löödud. Ta oli maruvihane. „Kui sa nüüd lõpparve teed, pärast kõike, mis ma olen sinusse investeerinud, oled sa minu jaoks surnud.” Pärast 2010. aasta taliolümpiamänge Vancouveris kõndis Grace kõige ja kõigi juurest minema. Ta oli alati soovinud lihtsalt teiste moodi

olla. Et teda ei arvustataks pidevalt, iga tema hingetõmmet. Ta tahtis olla normaalne.

Pärastlõunal, kui Grace hakkas enne õhtusööki suure kausitäie plaksumaisiga isu rikkuma, vaadates samal ajal sülearvutist netipilte lilleseadetest, kostis tema tagauksele vaikne koputus. Ta tõmbas kardina eest, et ukse sees olevast aknast välja piiluda, ja nägi ehmatusega Irist. Ta tegi ukse lahti.

„Äsjaabiellunud ju logelevad pärast pulmi mitu päeva voodis? Teevad seda, kuni keha üles ütleb?” küsis Grace pooleldi norivalt.

„Võib-olla siis, kui üks äsjaabiellunutest ei ole linna asešerif,” lausus Iris. „Me sõime küll hommikul voodis ja Seth läks alles kella ühe paiku tööle. Mina koristasin maja, panin midagi õhtusöögiks sulama ja...” Ta vaikis. „Helistasin Troyle, et talle pulmadest rääkida.”

„Sa ei öelnud talle enne, jah?” küsis Grace.

Iris raputas pead.

Troy Headly, keskkooli ajalooõpetaja ja kõigi kooliplikade unelm, oli Irisest väga sisse võetud. Nad olid eelmisel kevadel vaid paar kuud kohtamas käinud, kui Iris talle ütles, et neil saavad vaid sõbrasuhted olla. Ta oli keskkoolis õppenõustaja ja kui ta oleks tahtnud end samas koolis töötava õpetajaga siduda, oleks ta pidanud asjas täiesti kindel olema. Aga ei olnud. Kuid Troy oli teda taga ajanud selle hetkeni, kui Seth pildile ilmus. Isegi siis oli üsna selge, et tal olid Irise vastu endiselt tõsised tunded ja tal poleks midagi selle vastu, kui Seth maamuna pealt kaoks.

„Kuidas ta asjasse suhtus?” küsis Grace.